

1. etapp.

„-MATILDA!!! “

Matilda mõistis ehmatusega, et mees tema jalge ees oli juba surnud. Võib-olla juba mitu minutit. Ja et tema käed on verised.

Kogu tema ümber oli galeon juba Paul Beneke juhitud saksa erapolitseinike käes. Matilda tõusis püsti ja noogutas lühidalt Vanemuisele, päikesepõletatud naha ja kõvade silmadega vanale mehele. Tema taga tajus ta, et Paul vahtis teda, pettunult nagu tavaliselt.

Matilda teeskles, et ei pane teda tähele, ja jooksis, et aidata oma meeskonnal saaki St Thomasilt tagasi Peter von Rosselile viia. Ta oli juba mitu päeva kuulnud oma kaaslast saagist rääkimas. „60 000 naela!“ olid nad terve nädala hüüdnud. Kuid ta märkas, et kuld ei olnud ainus asi, mis kavalerial oli: salapärane neljakandiline ese, mis oli kaetud looriga, oli juba lastiruumi viidud. Ta polnud sellest kuulnudki, kuid aeg hakkab otsa saama ja ta peab pardale mineku lõpule viima. Peter von Rossel jätkas oma teekonda läbi Läänemere, rikkamana kui kunagi varem.

Matilda puhkas. Ta jälgib vett ja selle liikumist. Päikesekiirgused tantsivad üle pinna, säravad ja muudavad vee järk-järgult safranivärviliseks. Päike loojub pehme valguse vaatamängus, mida Matilda ei suuda mitte imetleda.

„Matilda, ? täna on sinu kord“. Ta tuleb mõistusele, kui kuuleb, kuidas Vana meenutab talle tema kohustusi meremeheks. Tema ülesanne on täna öösel ärkvel püsida, ta peab tegema tavapäraseid ringkäike ja hoidma silma peal, et paat ei läheks kuhugi.

Õhtu saabudes alustab ta kontrollimist; tekil ei ole midagi ebatavalist. Siis läks ta ahtrile ja leidis end silmitsi St Thomase aardega. Ta jäätus nii suure rikkuse ees ja imestas, mis on varjatud purje taha, mille ta ruumis põhja all ära tundis. Tuhat küsimust tormasid läbi ta meelte ja uudishimu ajendas teda leidma vastuseid selle raske riidetüki taga.

Ilus, mille ta avastas, jättis ta šokis.

Tema ees seisis triptühhon, mis oli suurem kui enamik meremeestest galeonil. Keskel märkas ta sümmeetriat, mille keskel paistis olevat jumala kuju, millest ta oli kodus kuulnud. Ta tundis ära kaksteist apostlit ja Maarja tema ümber. Ta näeb inglite, kes kannavad instrumente, vahel taevas ja inimkond lamab nende jalge ees. Vasakpoolsel paneelil näib, et mehed tõusevad läbi portaali taevasse, keda saadab üks pühak. Parempoolsel paneelil langevad põrgusse neetud piinatud kehad, mida ümbritsevad deemonid. See osa maalist pani ta vere külmaks jooksuma, kuid ta ei saanud teisiti, kui teda tõmbasid valusalt väändunud näod.

See oli esimene kord, kui Matilda seisis silmitsi sellise kujutisega, nii kauni ja nii vägivaldse, nii keerulise ja nii selge, nii jumaliku ja samal ajal nii lähedase.

Teine etapp.

Järgmisel ööl ei saanud ta magada.

Niipea, kui ta silmalaud sulgus, nägi Matilda taas fantastilist ja kummituslikku nägemust ruumis vangistatud maalist. Peaaegu kontrollimatu tung tagasi maali juurde ründab teda ja kogu ta keha muutub pinguliseks. Tema hingamine oli kiire ja süda peksis kiiresti. Varsti ei oleks enam võimalik eirata seda peaaegu füüsilist kutset olla maali lähedal, puudutada seda oma sõrmeotstega, hingata sisse selle iseloomulikku lõhna.

Matilda pöördus oma koopas ringi ja ohkas ärevalt. See, mida ta oli avastanud, nii hirmutas kui ka rõõmustas teda. Ta oli sel hetkel kindel, et see maal muudab tema elu. Noor naine tundis end valmis olevat.

Ta mõtleb tagasi kõigile neile hetkedele, kui ta tundis, et kuulub laevale, kui ta esimest korda elus tundis, et on lõpuks ometi leidnud oma koha, oma eesmärgi, et ta on aktsepteeritud. Kuid ta mäletab ka teisi, tumedamaid hetki. Neid, nagu pardalemineku ajal, kui tema mõistus jäätub, keha näib tegutsevat ilma tema käsuta ja vägivald valdab teda. Taas ja taas tungi lüüa, ikka ja jälle. 20-aastaselt on ta juba 10 meest surnuks peksnud. Ta üritab tunda haletsust, kurbust või süütunnet surmajuhtumite pärast, mida ta on põhjustanud. Kuid kõik, mida ta tunneb, on sügavalt juurdunud vastikustunne enda vastu, mis on juurdunud juba aastaid. Seda vastikust jagavad kindlasti ka ülejäänud meeskonna liikmed, kuigi nad teesklevad, et aktsepteerivad seda liigset vägivalda. Noor naine uinub maali ja Pauli nägemise peale, kes vaatab talle pettunud pilku. Sinust ei saa kunagi sellist nagu meie,“ näib ta ütlevat. Sügaval sisimas teab ta, et ta ei pruugi kunagi oma kohta leida.

Kui ta hommikul ärkab, on Matilda üllatunud, et tunneb end nii täis uut kindlustunnet: ta päästab maali Peteri ja tema raha- ja joomahimuliste meeste eest.

3. etapp.

Kogu päeva ootab Matilda maali leidmist. Ta ei taha meeskonnale rääkida sellest, mida ta on näinud, sest kardab, et on näinud midagi keelatud, kardab, et paljastab kõigile selle aarde olemasolu teiste seas. Samuti kardab ta kohtuda Pauli raske, pahameelega pilguga. Distsants tema ja meeskonna vahel näib olevat pärast tema hämarat kohtumist kasvanud.

Niipea, kui päike vajus horisondi alla, teatas Matilda, et osaleb vabatahtlikult tänases voorus. Kui ta neid sõnu välja ütles, lõi ta süda rütmis ja värin jooksis mööda selgroogu mõttelt, et ta näeb taas seda, keda ta juba praegu oma maaliks pidas.

Kuu kiired hakkasid järk-järgult oma peaaegu märkamatu lauluga purjeid hellitama. Pärast hoolikat kontrollimist, et ta oleks ainus, kes on ärkvel, tormas ta ahtrile, süütas küünla ja paljastas triptühhon. Küünla valgus toob esile palju värve ning leegi värelus paneb näod ja näoilmed ilmuma ja kaduma. Allmaailma kehasid söövaid leeke, mis panevad tema käekarvad püsti tõusma. Kristalltrepid annavad talle lootust. Näidend näib öösel üha selgemaks muutuvat.

„Ah! Ma teadsin, et leian sind siit!“

Hääl tungib ruumis valitsevasse vaikusse. Matilda ehmatas, pöördub ümber ja näeb vanamehe nägu. Mehe silmis polnud jälgegi üllatusest või pahameelest, mida ta oli oodanud näha, vaid ebatavaline hellus. Isegi ebamugavustunne.

„Sa ei maganud, eks ole?“

-Ei.“ Vana tähistab vaikust, enne kui täielikult vastas.

-I.. Ma nägin valgust ahtri ruumis. Ma kartsin, et see põleb. Otsisin teid, et teid hoiatada, aga teid polnud kusagil näha, nii et...“

Matilda süüdistab end tema muretsemise eest. Ta küsib temalt, mida ta nii kaua üksi selles trümmis on teinud. Pärast mõne sekundilist mõtlemist astus noor naine maali juurest eemale ja viipas käega selle objekti suunas, mis nüüd tema unenägusid kummitab. Vanamehe ilme on

mõistetamatu. Ta ei näe nii üllatunud välja, arvab Matilda. Ta usaldas talle seda, mida ta oli juba päevade jooksul tundnud. Rääkides mõistab ta, kui kallid on talle selle maali saatus ja et nägemus selle maandumisest Gdanskis piraatide seas murrab tema südame.

„Ma tahan seda maali päästa.“ Tema enda hää, kui ta esimest korda oma otsust väljendab, kõlab tema kõrvadele võõralt. Kindel, otsustav. Hauge.

Vana vaatab teda mõistatult. Siis ohkab ta, vaatab maali ja vastab:

„Florence. See on tema tegelik sihtkoht.“

Matilda silmad avarduvad ja ta mõistab, et tal endal polnud aimugi, kuhu see meistriteos pidi minema. „Rumal tüdruk,“ mõtleb ta, „kas sa üldse arvasid, et hoiad seda oma punkris? Tal polnud aega imestada, kuidas vanamees seda teadis, sest ta kinnitas talle, et kaitseb teda tema otsuses. Homme hommikul räägivad nad sellest uuesti, ütles ta talle.“

Matilda magas öö läbi, murelikult ja murelikult selle üle, millise pöörde tema elu võttis.

Järgmisel päeval valmistus Matilda lubatud vestluseks. Ta polnud kogu öö maganud ja tema huuled olid stressist kuivanud. Tekil märkab ta vanameest. Kui ta läheneb, ulatab mees talle karbi kõite ja Matilda hakkab neid kohe kõrvalepõikena kokku sõlmima. Ta on rõõmus, et on leidnud kellegi, kellel on nii palju kogemusi ja keda ta võib usaldada.

„Matilda, ma pean sulle midagi ütlema. Ma olen viimasel ööl palju mõelnud ja ma tean, kuidas me selle maali tagasi Firenzesse toimetame. Me peatume paari päeva pärast, et varuda ja ma tean seal kedagi.“

-Kuidas me saame teda usaldada?“ Küsimus tuli valjusti välja ja vanamees nägi ärritunud välja. Kuid Matilda hoidis tema pilku kinni.

-Oh. Ta on vana sõber. Peaaegu vend. Ta võtab maali ja paneb selle laevale, mis läheb Firenzesse. Koos meiega pardal. Öösel ootame teid laevaruumis. Te peate keskööl meiega tema laevaga ühinema. Sa lahkud sadamast paadiga ja liitud meiega trümmides. Ülejäänud eest hoolitseme meie. Sa tundsid, et tahaksid natuke reisida, eks ole?“

4. samm.

Päevad möödusid Matilda jaoks määratlematult aeglaselt, ta ei julgenud enam minna ja vaadata lastiruumis olevat maali. Lõputuks muutis ootamise see, et Vanaja ei andnud teavet. Matilda ei tea plaanist midagi, alates salapärase sõbra ilmumise kuupäevast kuni tema identiteedini. Ta teab, et peaks olema tänuvõimaluse eest maali päästa, kuid noor naine tahaks rohkem kontrollida, mis tema maaliga juhtub. Sest Vanamees võis seda näha ja maalil võivad olla tõelised omanikud, kuid Matilda jaoks kuulub see mingil kirjeldamatul viisil talle.

Lõpuks saabus päevavalgus. Sillalt on näha rohelist rannajoont. Kui Matilda ärkas, oli ta justkui saanud eelaimuse. Vanamees ütles talle diskreetselt, et kohtumine on kavandatud just sellele õhtule. Terve päeva püüdis Matilda end rahustada. Ta pidi end õnnelikuna tundma, kergendatuna, et ta lõpuks ometi päästab maali. Kuid ta tunneb vaid tuhma paanikat.

Keset ööd, kui kõik magavad, läheneb galeonile väike purjekas ja sildub hääletult. Paadist astub kavaleri tekile üks kuju. Teisel pool silda jälgib Matilda purjede taha peitu pugedes seda võõrast, kes peab tema aarde päästma. Tema kõnnak on raske ja enesekindel. Kui mees kaob lastiruumi, hüppab Matilda osavalt väiksemasse paati, kukkudes seejuures peaaegu üle parda. Tema käed värisevad, kui ta haarab mastist, et end tasakaalustada. Pilguga võtab ta oma ümbrust silmad ette. Kahe mehe jaoks oli vaevalt ruumi. Kuidas nad kolmekesi nii suure pildiga kaldale jõuavad? Tema

küsimus jäi vastuseta.

Galeonil kohtusid Vanemuine ja Sõber ruumis, Pauluse valvsa pilgu all. Vaikides katavad nad maali riidega, panevad pakendi puukasti ja naelutavad küljed kinni. Vanamees naeratab. Ta kujutab juba ette, kuidas müük kohapeal toimub ja kuidas kuldmündid tema peopesas kaaluvad. Ta ei ole isegi võtnud aega pilti vaadata. Tekil lahutab ta diskreetselt trossi, mis ühendab jahi galeoniga. Tema süda vajus hetkeks mõttele, et ta peaks Matilda sinna jätma, kuid kuld oli tähtsamal kohal. Ta saab ka üksi hakkama.

Pealegi ei eelista piraat kunsti isiklikule rikastumisele.

Kui Matilda kuulis paadist mõne meetri kaugusel vette langeva kõie diskreetset *plaksatust*, teadis ta, et on liiga hilja. Keegi ei tule, kõige vähem koos maaliga, *tema* maaliga. Paat triivib juba eemale ainukesest paadist, mida noor naine oli kunagi tundnud. Matilda ei pööranud sündmuste käigust liiga uimastatult tähelepanu sellele, millises suunas ta pardale astus, ja pörkas vastu purje, mis äkki külge vahetas. Tümpsuv valu, mis ta kolju laiali laotab, ei ole midagi sarnast sellega, mis teda valdab, kui ta šokis mõtleb oma hoolimatusele, oma naiivsusele. Kui ta ainult ei oleks vanameest usaldanud. Mõte tema nimest on nagu elektrilöök. Ta tundis, et teda täidab kontrollimatu viha.

Masinlikult juhtis ta oma paati nii hästi kui suutis, otsides tuletorni või mõnda saart, lootes, et ta ei kohta kedagi merel. Kui keegi tema teed ületaks, ei suudaks ta end kontrollida. Nii palju viha, nii palju pettumust, nii palju raevu. Ta tunneb end samal ajal tühjana ja täis. Raevuga viskas ta oma napid asjad merre ja laskis metsiku mõirgamise tähistaeva suunas. Kui ta poleks kunagi sametpurje üles tõstnud, kui ta poleks tol õhtul olnud trümmis, ei oleks ta nüüd keset Läänemerd, külmetades ja teadmata, kuhu minna.

Kui paat pärast kohutavalt pikka ja jäist ööd vastu pontooni pörkas, ehmatas Matilda ja oleks peaaegu vette kukkunud. Orienteerumata ja unetust ööst nõrgestatud, kükitab ta päikese vastu ja püüab ümbrust tuvastada. Päikese asendi järgi taevast peab kell olema 6 ja 7 vahel hommikul. Ta on jõudnud kitsasse sadamasse, kus on sildunud mõned ilmastikust räsitud paadid ja jämedalt parandatud purjedega purjekad. Pontoonil oli vähe inimesi, ja kümned kajakad lendasid kähiseva karjumisega minema, niipea kui ta maale astus. Tal ei läinud kaua aega, et märgata peatähtsat, mis tundus talle kui rannikuküla, tüüpiline piirkond, kus ta üles kasvas. Vaene, elanike poolt mahajäetud, kõnniteed merevaigust märjad.

Külma naeratusega ütles Matilda endale, et siin ei olegi nii hullu.

viis kuud hiljem.

Matilda teadis sel hommikul ärgates, et ta tapab mehe enne päikeseloojangut. See mõte, lohutav ja uimastav, ei jätnud teda kogu hommiku jooksul. Tema näojooned jäävad pingul, kui ta alustab oma päeva küla kõrtsis ettekandjana, ainukese vaba töökoha, mille ta viis kuud tagasi leidis. Mõni päev tagasi kuulis ta, et peatselt saabub galeon, ja sellest ajast peale on ta veendunud, et see on Peter von Rossel. Tema intuitsioon osutub sageli õigeks ja ta tunneb käte värisemisest ära saatusliku sündmuse lähenemise.

Puhkuse ajal lukustas Matilda end oma tuppa ja otsis meeletult kusagile peidetud väikest pistoda, mingi paksu käepidemega nuga, mille ta oli leidnud ühel päeval röpase kõrtsi suurt saali koristades. Kui ta selle lõpuks leidis, keerdusid tema sõrmed ümber käepideme, nagu oleks ta seda alati käes hoidnud. Ta tundis end kummaliselt rahulikuna ja kindlameelselt, nüüd, kui tema relv oli valmis. Matilda polnud kunagi kedagi niimoodi tapnud, kuid ta ei kartnud. Ta mäletab vaevalt, milliseid värve see maal kujutas või millised tegelased sellel olid, kuid ta teab, millist valu

ta tundis tol õöl, üksi oma väikesel mahajäetud paadil. Nagu kummituslik mantra kordab Matilda, et ta väärrib surma.

Noor naine veetis õhtu, oodates teda. Lõpuks, kella 23 paiku õhtul, lükkab ta kõrtsi ukse lahti, kaasas teised meremehed, keda noor naine ei tunne, kellega ta naerab ja istub lärmakalt maha. Naine nägi tema liigutustes naeruväärset püüet näida rahulikuna ja tema uues kahvatusajas aja möödumist, mis on peatamatu. Ka vanamees ei ole kunagi päris sobinud, mõistis ta. Kuival maal on tema kõnnak kohmakas ja ta näib olevat ebasobiv ümbritsevate nooremate meestega, kes teda rõõmsalt söimavad.

Kui ta kõndis laua juurde, kus naine teeskles, et kuivatab nõusid, ei tundnud ta teda ära. Siis, kui ta aeglaselt pea tema poole tõstab, laienevad ta silmad ja ta silmis vilgub arusaamine. Kuid on liiga hilja, Matilda on juba haaranud ta varrukast, tõmmanud ta vastu seina ja pistnud oma tikri tema rinda, mitte liiga kaugele tema südamest, kuid mitte otse sellele. Ta tahtis, et mees jõuaks natuke kannatada.

Valust urisedes, segatud üllatushüüatusega, kukkus vanamees põrandale, üks käsi juba verise rinna. Tema selja taga vaikivad mehed laua taga ja mõned neist liiguvad tema poole, valmis teda peatama. Ta ignoreerib neid, kummardub vanamehe poole ja uputab tikri tema lihasse, muheledes paar sõna, enne kui meremehed teda jämedalt haaravad, kes kõik hoiatavad naabreid ja püüavad peatada vanamehe haavast tilkuvat ja põrandat määrivat verd.

Kui ta sunniviisiliselt välja viiakse, vaatab Matilda vanameest, kelle silmad muutuvad klaasjaks. Ta ei hinga enam. Ta naeratab ja tundub, et ta õlgadelt langeb raskus.

Hiljem, kui Peter Von Rossel'i madruseid küsitletakse, ei suuda keegi neist öelda, miks see ilus, soliidse välimusega noor naine äkki nende kapteni kallale tungis ja teda surnuks torkas.

Tõlge: DeepL.com (Pro versioon)